

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 18 lutego 2010 roku

Pan
sędzia Stanisław Dąbrowski
Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

Organizatorzy i Uczestnicy
uroczystych obchodów XX-lecia
Krajowej Rady Sądownictwa
na Zamku Królewskim
w Warszawie

Szanowny Panie Przewodniczący,
Szanowni Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa!
Szanowni Państwo!

Serdecznie pozdrawiam organizatorów i uczestników dzisiejszej uroczystości z okazji XX-lecia Krajowej Rady Sądownictwa. Dziękuję za zaproszenie do wzięcia udziału w tym ważnym wydarzeniu, będącym okazją do refleksji nad znaczeniem i dorobkiem tego wysokiego rangą organu konstytucyjnego.

Ustrój wolnej, suwerennej Rzeczypospolitej oparto na klasycznym, monteskiuszowskim podziale władz na ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą, a także na zasadzie ich wzajemnego równoważenia. Popierany przeze mnie podczas obrad Okrągłego Stołu postulat utworzenia Krajowej Rady Sądownictwa służył realizacji tej wizji i stanowił ważny krok na drodze do uczynienia z Polski demokratycznego państwa prawa.

Dwudziestoletnia działalność Rady przyniosła wiele dobrych rezultatów, za które pragnę podziękować. Wśród spraw, które śledziłem ze szczególną uwagą, na podkreślenie zasługuje trud, jaki Rada włożyła w realizację dwu najważniejszych reform w polskim sądownictwie po roku 1989. Było to utworzenie wojewódzkich sądów administracyjnych, czyli wdrożenie dwuinstancyjnego sądownictwa administracyjnego, a także wprowadzenie w niezwykle krótkim czasie do stanu sędziowskiego ogromnej rzeszy asesorów – w celu wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który wykluczył ich od orzekania, czyli sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Ważną innowacją był również postulat Rady, by uniezależnić wynagrodzenia sędziów od ustalonej w ustawie budżetowej kwoty bazowej i powiązać je przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce narodowej. Idea ta, ostatecznie wprowadzona w życie, od początku cieszyła się moim wsparciem, wyrażanym również we wspólnie przygotowanych projektach legislacyjnych, które wnosilem w ramach przysługującej Prezydentowi RP inicjatywy ustawodawczej.

Mimo szeregu pozytywnych zmian stan polskiego sądownictwa wciąż pozostawia wiele do życzenia. Potrzeba dalszych reform. Należy wzmocnić prestiż zawodu sędziego, należy stworzyć warunki, w których przerwana zostanie ucieczka doświadczonych i ambitnych sędziów do innych zawodów prawniczych. Trzeba tak wytyczyć ścieżkę dochodzenia do godności sędziego, aby zachęcić najzdolniejszych młodych prawników do wyboru właśnie tej drogi kariery zawodowej. W tym aspekcie niezbędny jest atrakcyjny i skuteczny system szkolenia kandydatów na sędziów, wzrost sędziowskich uposażeń, usprawnienie organizacji pracy sądów oraz zmiany prowadzące do poprawy efektywności pracy sędziów. Istotnym elementem był tutaj awans poziomy. Jego zniesienie wzbudziło moje zasadnicze wątpliwości, którym dałem wyraz we wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją RP ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw. Pragnę raz jeszcze podkreślić, że opowiadam się za przywróceniem tego ważnego instrumentu motywacyjnego – acz w zmienionej formie, czyli z merytoryczną oceną kandydata.

Swoją współpracę z Krajową Radą Sądownictwa oceniam jako dobrą i efektywną. Pragnę ją kontynuować dla dobra wymiaru sprawiedliwości i dla umocnienia praworządności, będącej jednym z najważniejszych fundamentów sprawnego, silnego państwa.

Byłym i obecnym członkom Krajowej Rady Sądownictwa, jak również wszystkim osobom wspomagającym funkcjonowanie Rady składam podziękowanie za ich pracę, za służbę Rzeczypospolitej. Z okazji jubileuszu dwudziestolecia Rady proszę przyjąć serdeczne gratulacje oraz życzenia wielu sukcesów – zarówno na płaszczyźnie zawodowej, jak i w życiu osobistym.

